

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Wilhelm Sandberg

VERONICA

OCH

NÅGRA ANDRA DIKTER

AF

CHARLOTTE LINDHOLM.

Stockholm. Albert Bonniers förlag.

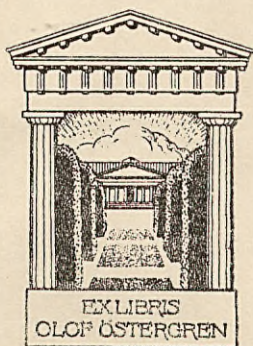
Olof Pettersson
187339.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

9976

J. O. 75.

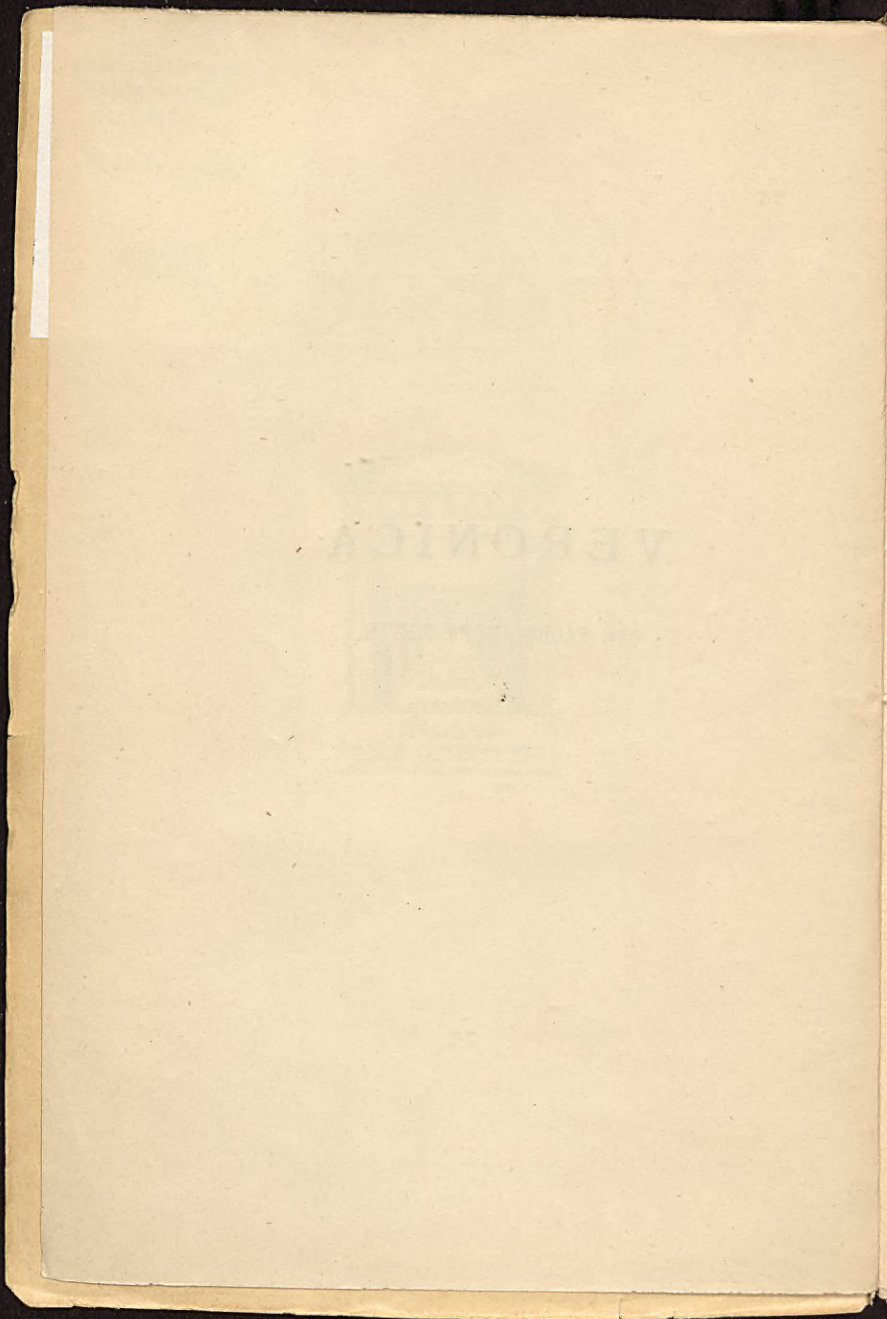

VERONICA

OGH NÅGRA ANDRA DIKTER

VERONICA

OGH NÅGRA ANDRA DIKTER.

VERONICA

OCH NÅGRA ANDRA DIKTER

AF

CHARLOTTE LINDHOLM.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

VERONICA

OCH NÅGRA ANDRA DIKTER

CHARLOTTE LINDHOLM.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1891.

VERONICA.

(Belönad med Svenska Akademiens andra pris
den 20 dec. 1890.)

Dikten »Veronica» behandlar den legend, som förmäler, att en kvinna med detta namn vid frälsarens väg till Golgatha framträdde och räckte honom en duk (eller slöja) hvarmed den helige aftorkade svetten från sitt ansikte. Legendens berättar ock, att då Veronica återfick duken, var frälsarens bild å densamma outplånligt fästad. Förf. har tänkt sig Veronica såsom en inåtvänd, drömmande själ, hvilken af frälsarens personlighet först emottog ett djupt intryck och sedermera från beundran och vördnad öfvergick till hängifvenhet och tro.

I.

Veronica.

Hur svalt i tysta myrtenlunden:
hur skönt att njuta aftonstunden,
se'n månen fram ur skyar gått!
O stillhet, mer än ord du talar,
min sorgsna själ du mildt hugsvalar,
och låter mig få drömma blott.

Ja, *drömma*. — Den, som djupast känner,
i världen ej har många vänner,
på törnströdd stig han går förglömd;
Veronica, du pröfvat lifvet,

det bittra blef dig oftast gifvet,
och smärtans kalk är än ej tömd.

Hur kunde någon tröst jag finna,
jag arma, ensam vordna kvinna,
om ej jag byggde mig en bro,
som bar från jordens trånga gränser
till fjärran hem, där ljuset glänser
och ostörd, salig frid har bo.

Det rör sig i mitt bröst en längtan,
en underbar, en namnlös trängtan
till någonting — jag vet ej hvad.
Mitt hjärta slagit fort, det hoppats
hvar vår, då fikonsträden knoppats
och vecklat ut de rika blad.

Jag väntat har på en förvandling,
som skulle föra mig till handling

och mana mig ur skuggan fram;
men allt blef likt sig, jag, som andra,
på hvardagslifvets stråt fick vandra
och intet sällsamt jag förnam.

Dock anar jag i vissa stunder,
som nu, en gång skall ske ett under.
Jag tror att himlens nåd beskär
åt mig ett värf att sist utföra,
som ingen så, som jag, kan göra,
hvertill jag ensam korad är.

Så vill jag vänta, tåligt bida
och obemärkt och ensam lida,
till dess min timma ändtligt slår.
Blott du, o aftonvind, skall höra
min suckan, hviskad i ditt öra,
blott du, o natt, skall se min tår.

II.

Drömmen.

Jag tror att mellan stjärnesalar
och jorden med dess skumma dalar
det stundom sändes stilla bud;
att milda änglar sväfva neder
i nattens frid till själ, som beder
och aktar på ett svar af Gud.
Jag tror att *drömmens* djupa mening
just är att vara en förening
emellan ljusets värld och vår,
och att min dröm, liksom min aning
ibland kan gifva en förmaning,
ibland en tröst, då kvald jag går.

I natt en syn mig gafs att skåda
i drömmens land, som tyckes båda
att något sällsamt förestår. —

Kanhända dagas det omsider,
kanhända efter längtans tider
för Israel ett ljus uppgår. —
Först såg jag, hur den mörka natten
drog täcket öfver land och vatten
och öfver rymdens höga hvalf;
jag såg hur fågeln sökte skyla
de späda små för frostens kyla,
såg huru bleknad blomma skalf.
Jag tyckte att jag tårar fälde;
men småningom bröts mörkrets välde,
ljus skönjdes kring Morias topp;
jag såg vid sken, som börjat glimma,
en snöhvit svan bland molnen simma,
Allt högre, högre steg han opp.
Snart såg jag dalarne och bergen
bestrålade af silfverfärgen,
som lyste från hans vingepar;
från ljusets rika flod där oppe
föll i hvar blomsterkalk en droppe,
en pärla skimrande och klar.
De trampade och vissna gräsen

sig reste såsom nya väsen
och gáfvo ljuf och vårlig doft;
den lilla fågeln ur sin dvala
blef väckt och ifrån boet svala
sig höjde glad mot rymdens loft.

Men svanen, med de vingar sida.
nu gjort sitt lopp kring fästet vida
och dolt sig ofvan skyars bädd;
sist tyckte jag hans sken, det varma,
begöt ock *mig*, att jag, den arma
i härlig ljusdräkt syntes klädd.

III.

Profeten.

Jag gick, som kvinnorna här bruka,
att hemta vatten i min kruka
i dag vid tidig morgonväkt.

Morias gamla djupa källa,
hvars strömmar städse ymnigt välla,
årtusenden vår törst har släckt.
Man säger, att ur klippegrunden
hon uppsprang i densamma stunden,
då Abräm, lydig Herrens bud,
sitt barn uppföre branten ledde
och under tårar sig beredde
att offra löftets son åt Gud. —
Jag långsamt vandrade på vägen,
än tänkande på forntids sägen,
än lyssnande till fågelsång,
då plötsligt, nära källans sköte,
en okänd man kom mig till möte
med lätta steg och skyndsam gång.
Hvem var han? — Männe väl en mäktig?
Nej! Dräkten var ej rik, ej präktig,
en torftig man den ana lät;
men tallithen, fast enkelt skuren
och oprydd, var af honom buren
med ädelhet och majestät.
Med visshet kunde jag ej spåra,

om denne man var en af våra,
af Jakobs stam en äkta gren;
hans lemmar, fina, nästan veka,
och dragen, regelbundna, bleka,
påminde mer om en hellen.
En ynglings skärhet, än bevarad,
med mannaårens mognad parad,
gaf anletet ett ljuft behag;
jag såg däri det blida, rena
med tankens allvar sig förena
som morgon med den fulla dag.
Hans ögas stråle, mildrad, bruten,
som af en tår i ömhet gjuten,
förrådde hjärtats rika glöd;
men pannans hvalf, det vida, klara,
en fasthet tycktes uppenbara,
som ovillkorlig vörndnad bjöd.

Han nalkades, gestalten höga,
mot jorden sänkte jag mitt öga
och kände hjärtat häftigt slå;

jag vet ej hvarför — men jag tänkte
på drömmen, som mig natten skänkte,
om svanen i det fjärran blå.

Nu hörde jag hans steg på sanden,
i det han hälsade med handen
han sände mig en hastig blick:

»Den, hvilken söker, han skall finna,
välsigne Gud ditt värf, o kvinna!»

han sade, då förbi han gick.

Hans stämmas tonfall örat smekte;
hans ord mig rörde och beekte;
försänkt i undran stod jag kvar,
tills främlingen, af vägen viken,
ej syntes mer, tills sista fliken
af ljusa dräkten svunnen var. —
Förmådde dennes blick ransaka
det lönrum, där i dröm och vaka
min tanke blifvit född och närd?
Mig tycktes nästan, som om orden
ej blifvit talade på jorden,

men ljudit från en andevärld.
 »I berg och dalar», bad jag, »svaren!
 Om I det veten, uppenbaren
 hvem mannen var, som här gick fram.
 Var det en ängels röst, som hördes,
 ett himmelskt strängaspel, som rördes,
 »en syn» mitt öga nyss förnam?»

* * *

Jag har fått veta hemligheten:
 den man jag skådat är »profeten»,
 så kallad här utaf vårt folk.
 Man säger, att han visdom lærer
 och högre sanningar frambärer
 än någon skriftlård lagens tolk;
 att sjuka med sitt ord han helar
 och bröd bland flere tusen delar
 utaf det ringaste förråd;
 att han de trycktas börda lättar,
 de svaga, dignande upprättar
 och undfår syndare i nåd.

✻

IV.

Tvekan.

Här om profeten ordas, dömes
än tadlas han och än berömmes,
än spörjes hvem han vara kan;
en säger: »Ack, han är Elias»;
en annan: »Han är vår messias»;
en tredje: »Blott en timmerman».

I honom, så jag ville svara,
jag skåda fått *det underbara*,
hvarom min själ så ofta drömt;
en man af Gud beklädd med makten,
en ädling, hvilken aflagt prakten
och sig i tjänarskepnad gömt.

Men, Herre, fast bland dina vänner,
jag dig till fullo än ej känner,
du torde vara mycket mer;
jag hört att konungar, som trälrar,
ödmjuka, längtansfulla själar
för dig i stoftat fallit ner.

Jag vet, Maria Magdalena
dig såg bland gästerna allena
i högtidssalen, dit hon kom;
att hon för dig sin skuld bekände
med tårar, hvilka heta brände,
och frälst och salig vände om.

Ibland på mig ditt öga hvilar,
och då jag känner, som om pilar
i själen smärtsamt trängde in;
jag läser i din blick en fråga:
»Kan du för mig ej något våga,
Veronica, är du ej min?»

Ack Herre, Herre värdes bida!
Jag måste ännu pröfvas, lida,
förr än min själ dig fatta lär;
då sol går upp, då hon sig sänker,
jag bedja vill att Gud mig skänker
nåd till att se dig, *som du är.*

V.

Modern.

En dag de barn till Honom förde;
den synen djupt mitt hjärta rörde,
ljus som hon var och full af hopp.
Jag gick ock fram med lille Aron,
skön som ett blomster uti Saron,
ej ännu veckladt ur sin knopp.
Han, eljes blyg och rädd bland många,
i frälsarfamnen lät sig fånga
så villigt som i moderssköt.

O, att jag egt den själens lydnad,
den ödmjukhetens äkta prydnad,
som dessa han i famnen slöt!
Tyst stod jag där, med blick mot jorden,
i andakt lyssnande till orden,
som gingo från den dyra mund.
Visst Mästarn såg, hvad djupt jag kände
förnam den eld mitt hjärta brände
i denna saligt sköna stund;
ty då mitt barn han återskänkte,
hans öga, tårbefuktadt, blänkte
likt stjärnans ljus den stilla natt;
och milda orden till mig ljödo,
då de i afskedsstunden bjödo:
»förvara den betrodda skatt»!

Jag slöt min gosse ömt till barmen,
han om min hals slog runda armen,
log, som jag anar änglar le.
Stum gick med honom jag tillbaka.
men himlar hade jag fått smaka

och lärt den Högstes nåd att se.
Att vara moder: det är vinning,
är ärekrans omkring en tinning,
som bleknat under sorg och nöd;
det är att växa, blifva mogen
och lik det fasta träd i skogen
åt veka rankan gifva stöd. —
en moder går ej helt ur tiden,
då hennes lefnadsdag är liden
och nedlagd hennes vandringsstaf:
hon bor i minnets tabernakel
uti förklaradt ljus, som Rakel,
och talar ännu ur sin graf.

Förr än vi hunnit genom lunden
uti den heta middagsstunden,
den lille somnat i min famn.
Jag kysste fagra rosenkinden
och svepte, till ett skydd mot vinden,
min slöja kring den späda hamn.
Hur lätt, hur ljuf var ej min börda!

Jag lärt ej älska blott, men vörda
det barn, som Jesu kärlek rönt;
ack, denne rene, dufvolike
är ju en arfving till Guds rike,
med himmelsk nåd och ära krönt.

VI.

Visshet.

Jag glorian sett omkring hans panna,
jag mött med ropet »hosianna»
mitt hjärtas konung, mild och stor;
lagt ned invid hans fötter palmen
och sagt mitt lof i fröjdepsalmen,
som enigt ljud från templets kor.
Den långa kampens tid är lyktad,
hvar tvekan fjärran från mig flyktad,
mitt hjärta jublar blott! »jag tror»!

Den våra siare bebådat
och för årtusen sedan skådat
i anden, midt ibland oss står;
så, som profeten oss förkunnar
han af de späda barnamunnar
sitt lof och pris fullkomnadt får,
Han är den klara morgonstjärna,
som runnit upp att leda, värna
det folk, som fram bland skuggor går.

Esaias säger, att en hjälte,
klädd med rättfärdighetens bälte,
bland oss skall resa sitt banér;
skall höra de betrycktas böner,
församla Juda spridda söner,
ej låta dem förskingras mer.
På dig, o Herre, orden syfta,
din hand skall oket af oss lyfta,
i dig vår Josua jag ser.

* * *

Men ack, på dagen följer natten,
igenom djupa, djupa vatten
du har omsider ock att gå.
Jag läser stum och med förfäran
att smäleik följer efter äran,
att otack du till lön skall få.
Jag ser att underbara öden
dig skola föra hän mot döden
och att du sist skall ensam stå.

Jag vet att af de fariseer
och af de stolte sadduceer
du hatad, liksom fruktad är;
Jag märker att dig Judas skickar
förstulna, hotfullt mörka blickar —
hvad måne han i sinnet bär?
Jag tror, tillbaka mången träder,
Som ödmjukt bredde sina kläder
uppå din väg, min Herre kär!

Kan väl ditt folk, det nyss så veka
och tillitsfulla, dig förneka
med glömska af sitt sanna väl?
Ack, är han nära, sorgetiden,
skall *jag* ock vara med i striden —
en rysning genomfar min själ.
Hjälp, om hon vänder sig, din fackla,
att i min tro jag ej må vackla!
Blif när mig, o Imanuel!

VII.

På vägen.

Förr än jag anade, han bräckte
den dag, som hoppets gnista släckte,
nyss tänd i mitt och mångas bröst;
förr än jag tänkte, var hon inne
den stund som lämnade mitt sinne
till rof för smärta utan tröst.

Jag följde med den blinda hopen,
som instämt uti korsfästropen,
fast bäfvande och trött och svag;
om än mitt hjärta skulle brista,
jag ville skåda till det sista
min Herres kära, bleka drag.
O hvilken syn! Guds lam, det rena,
gick öfvergifven och allena
den tunga offervägens stråt;
Johannes, han den ömt förtrogne,
och Petrus, vännen, redebogne,
i dag ej följde Mästarn åt. —
Han bar sitt kors; fast tärd och bruten,
han syntes lugn och fast besluten
att intill döden hålla ut;
men solen heta strålar sände,
inunder foten sanden brände —
han tycktes svikta en minut.
På vägen fick han icke stanna,
fast svetten från den tyngda panna
ned uti stora droppar flöt.
Jag kunde det ej se och bida,

jag måste skynda till hans sida,
om ock därmed jag mig förbröt.
Den duk, med blommor väfd och sirad
som låg omkring mitt hufvud virad,
jag i ett ögonblick slet af;
som tecken af min djupa smärta,
jag lade handen på mitt hjärta,
förr än jag den åt honom gaf.
Ett mummel jag bland folket hörde,
då han min duk mot pannan förde,
och mången såg på mig med hån;
men fram mot mig sin hand han sträckte
och duken till mig öfverräckte,
han tog min gåfva blott som lån.
ej ord i denna stund han hade,
men ömhetsfulla blicken sade:
»Haf tack för lindringen, min vän»!
Den sade, midt i djupa nöden:
*»Jag går till lifvet genom döden,
Veronica, vi ses igen».*

* * *

Hans stoft i grafven nu är jordadt,
det värf jag drömde om, fullbordadt
— ack, ett det minsta, ringaste! —
Men, Herre, evigt vill jag prisa
den nåd du värdigades visa,
då du därtill mig korade.
Om lifvet med dess vedermöda,
dess fröjder, snart förgångna, snöda,
för detta värf du gaf mig blott:
så var den gäfva, du beskärde,
dock af ett stort, oändligt värde,
och salig prisar jag min lott.

Jag ser på duken långa stunder
och skådar — hvilket himmelskt under! —
på den min Herres dyra bild.
Så tydligt återgifvas dragen,
att jag ibland, af fröjd betagen,
ej tycker mig från honom skild. —
O, ville du dig själf ej skona,
gick du i döden att försona

och gällda min och fädrens skuld,
så må jag med mitt lif dig ära
och vittne om din trohet bära,
om hur du städse var oss huld;
men då de nötta verktyg domnat,
och jag i stilla frid har somnat,
man lägge duken i min famn.
Han hvile där, tills från min klyfta
du, Herre, låter stenen lyfta
och ropar mig på nytt vid namn.

SAUL OCH DAVID.

I.

Saul.

Kvalfullt tyst och lång är natten,
när från ögat sömnen flyr.
Väktare, hvad lider tiden,
männe snart ej morgon gryr?

Icke! — Låt till mig då föra
herdegossen än en gång;
torde hända kan jag slumra
Vid hans strängalek och sång.

Stilla, ljufligt skall han spela,
sjunga blott med sakta röst,
som en moder, då hon söfver
trötta barnet vid sitt bröst.

II.

David.

(Sjunger.)

Jag lyfter mitt öga
mot bergen de höga;
min hjälp är ej fjärran,
den kommer från Herran.

Ej fruktar jag fara,
Gud vill mig bevara;
hans sköld mig betäcker,
när natten förskräcker.

Då hvilan jag smakar,
min väktare vakar;
hans arm skall ej domna,
hans öga ej somna.

O Herre, min hälsa,
min själ vill du frälsa;
min hjord och min hydda
Välsigna och skydda.

I glädjen, i nöden,
i lifvet, i döden
du, Gud, är mig nära,
ditt namn vare ära!

III.

David.

(Sjunger.)

Säll den, som sitter i Herrens skugga,
säll den, som hägnas af Herrens hand!
Han är bevarad, han tillflykt eger
mot vinterns kyla, mot solens brand.

Han fruktar icke för dagens pilar,
han bäfvar icke för nattens hot;
i öde öknen, bland vilda djuren
sin väg han framgår med stadig fot.

Om tusen falla invid hans sida,
om tiotusen han falla ser,
han skall dock frälsas, så är Dens vilja,
som makten hafver och segern ger.

Gud sina änglar befallt att skydda
hans själ från plåga, hans fot från fall;
de honom bära på hulda händer,
att han mot stenen ej slinta skall.

I nödens stunder, i onda tider
Gud honom håller ännu vid makt.
»Du mig åkallar, thy vill jag hjälpa»,
så hafver Herren till honom sagt.

Gud låter honom se ålderns dagar
förr än han hämtar hans själ till sig;
sist får han ärfva det goda landet
och bo när Herren evinnerlig.

IV.

Saul.

Fordom hördes konung Saul prisas utaf alla
munnar,

lofvet tystnat, nu man Davids ära öfverallt för-
kunnar.

Denne unge herdegosse, som slog Goliath för
pannan,

han förstår att vinna folket för sig så, som ingen
annan.

Kan det vara Davids lycka, som fördystrar mina
dagar

och de ändlöst långa nätter hvilat från mitt
läger jagar?

Nej; jag älskar denne yngling, äfven mig förmår
han tjusa,

helst då han i kvällens stillhet låter harpans
toner brusa.

Dock — jag vet att samma hjärta hat och kärlek
 godt kan rymma,
 i mitt bröst sig ofta röra känslor vredgade och
 grymma.
 Kom mig då ej nära, David, ty, vid Sauls kunga-
 krona,
 med ditt lif det lätt kan hända du din djärfhet
 får försona.

V.

Saul.

Fåfångt är att hejda strömmen, där han rastlös
 framåt ilar,
 fruktlöst är att binda tanken, han ej tröttnar
 eller hvilar.
 Hvertill tjänar dock att grubbla? Hvertill kunna
 spörsmål båta?
 Ingen dödlig kan dock tyda lifvets underfulla gåta.

nu min unga dotter Michal söker han ock från
 mig röfva
 till att gripa efter kronan torde han ej länge töfva.

Af min konungsliga mantel redan han en flik
 har skurit,
 och de tvedräktsfrön han sådde hafva bittra
 frukter burit.
 Med hvar dag hans hop förstärkes, han är djärf
 och oförtruten,
 jag är vorden svag och dådlös, innan kort min
 makt är bruten.

Han skall segra, jag skall falla. Fäfängt är mot
 ödet spjärna;
 hoppet mig ej längre dårar, ned hon gått, min
 blida stjärna.
 Jakobs Gud mig öfvergifvit, han ej ser till mina
 tårar,
 David nåd för honom funnit. — Gud förkastar
 och utkorar.

Denne David han skall föra Israel till makt och
 lycka,
 skall vid folkets rop och jubel sig med seger-
 kransen smycka;
 hvad jag velat, men ej mäktat, skall han verka
 och fullborda,
 ty med nåd och kraft af höjden Herren kläda
 vill sin smorda.

Underligt mig synes vara att ibland mitt hjärta
 längtar
 efter honom, som jag hatar, att det till försoning
 trängtar.
 Skall jag lyda känslans maning, honom till mig
 återkalla? —
Nej! Nu tärningen är kastad. *Må jag strida,*
må jag falla!

Från det dunkla, djupa Hades hör jag röster,
 hvilka tala:
 »kom hit ned, här råder friden, bo bland oss i
 lunder svala!

Saul, det är godt att somna för att ej på jorden
vakna,
du har intet där att vinna, intet som är värddt
att sakna.»

VI.

David.

(Efter Sauls och Jonathans död.)

Dina harpor häng på tårepilar,
Israel, hon kommit, sorgens stund;
konungen är fallen, hjälten hvilar
blek och kall i Jabes' pinielund.

Gyllene klenodier kasta fjärran,
kläd dig i den tunga sorgeskrud;
träd med bön och offer fram för Herran
och brist ut i gråt och klagoljud!

Saul, Saul, sköna morgonstjärna,
som gick upp med rika löftens glans:
om jag fått dig följa, fått dig värna,
vira kring din hjässa segerns krans!

Hvarför skildes vi af dunkla öden?
Hvarför brast det, våra själers band? —
O min konung, hade dock i döden
du åt David räckt en faders hand!

Och du, rika ax, ännu i knoppning,
äfven dig har skördarn mejat af.
Unge kungason, ditt folks förhoppning,
allt för tidigt reddes dig en graf!

Dyr du var mig, mer än vän, än broder,
vänskap, såsom din, jag aldrig fann;
mer jag haft dig kär än syster, moder,
jorden eger blott *en* Jonathan.

Ädle hjältar! Edert stoft skall gömmas
i en rikt beprydd konungslig grift,
och på denna, att I ej mån glömmas,
vill jag rista in en gyllne skrift.

EN MODERS BILD.

Fyra sånger.

(Belönade med hedersomnämmande af Svenska Akademien
den 20 dec. 1889.)

I.

Barnet.

Aftonskuggan bredt sin lätta slöja
öfver lundens unga, friska vår,
blomman ses sin veka stängsel böja,
vandraren till ro och hvila går;
trasten ensam sina drillar slår
i den tysta, enslig vordna dalen;
varmt han sjunger, full af känsloglöd,
om en tro, ej sviktande i nöd,
om ett hopp, som luttradt är af kvalen,

om en kärlek, hvilken har sin hamn
i oändlighetens djupa famn.

Barnet under purpurtäcket hvilar
i sitt sofrum på det höga loft;
månen in sin matta stråle silar,
luften mättad är af blomsterdoft;
men fast allt, som eger lif, tycks domna,
kan den lille pilt dock icke somna,
kvald han vrider sig på praktfull bädd.
»O min kära, evigt dyra mamma,»
hörs de yeka läppar smärftfullt stamma,
»hvarför står du ej i nattdräkt klädd,
som du förr det gjorde, barnet nära?
Aftonbönen var så lätt att lära,
då du föresade sakta, ömt.
Hvarför sjunger du ej vespersången?
Moder, är du bort ifrån mig gången?
Har den stackars gossen du förglömt? —
Pappa sagt, du rest till fjärran länder,
sagt, att jag får komma efter dit,

men om du är borta, hvarför sänder
du ett enda litet bref ej hit?
Dödens ande här ju plägar gästa
och till himmelen, så har jag hört,
helst ledsagar han de skönsta, bästa,
torde hända han till Gud dig fört?
O min moder, dväljs du på de höjder,
till hvars ljus du sagt de ädle trä,
låt mig dela dina hjärtefröjder,
lyft mig till din himmel upp också!»

Barnets ängel kan ej längre bida,
tyst han stiger ned med kvällens vind,
breder sina vingar ut, de sida,
kysser tåren bort från rosig kind.
»Sof, min son,» han hviskar, »hon är gången
hän från jordedalen, kvaf och skum,
ej hon mera sjunger vespersången,
hennes röst på jorden blifvit stum;
men fast hennes toner ej I hören,
sjunger hon uti den högre kören

vid Allfaders tron en härlig psalm.
Gången är hon bort från tidens möda,
räknad väl här nere bland de döda,
men där uppe klädd med segerns palm.
Tag i arf det goda, som hon velat,
glöm hvad hon i svaghet kan ha felat
mins det bästa, som hon gjort och tänkt!
Med den eld i unga ådror strömmar
verka gladt för hennes skönsta drömmar,
lef det lif, hon dig med smärta skänkt!
När du lyktat har din lefnadsbana,
när du fullgjort hvad dig blef befaldt,
mera skön än här du mäktar ana
skall du skåda i en ny gestalt
denna moder, som du nu begråter.
Frid, min son! Du ser den dyra åter.»

II.

Ynglingen.

Uti barnets lustgård rosor växa,
men de hafva törnen — äfven de;
gossen för sin nya, svåra lexa
muntra leken måste öfverge.
Under öfningar och upptåg, glada,
vackra söndagsjackan får en skada,
bannor vankas, ingen moder kär
gossen vid hans motgång huld står när,
färdig att den stygga rispan stoppa,
torka tårarna på kinden droppa.

Växlande emellan sorg och fröjder
gossens dagar fly, och innan kort
ynglingen beträder lifvets höjder
ser att barnaåren svunnit bort.

Nu är allvar — rena allvar bara,
unga kraften duger ej att spara,
sinnet, nyss till yster glädje stämdt,
sysslar icke mer med lek och skämt.
Nu det gäller läsa till tentamen:
hur skall pröfningen väl falla ut,
skall jag lyckligt genomgå examen,
eller kanske »kuggad» bli till slut?
»Nej och tusen gånger nej,» han ropar,
där han stöka ses bland luntors hopar,
»nej, så illa kan det dock ej gå,
åh, hvad skulle pappa säga då!
Ej förgäfves har jag träget vakat
nu i veckor, ofta natten lång,
och kamraters sällskapskrets försakat
riktigt hjältemodigt gång på gång.
Som man sår, så plägar man få skära;
flitig möda måste frukter bära.»

Allt gått lyckligt. — Han sitt mål har hunnit,
jublande trädt in i bröders flock;

hvita mössan, som med glaus han vunnit
 pryddigt sluter sig kring mörkbrun lock.
 Fränder, vänner önska honom lycka.
 alla, alla varmt hans händer trycka;
 hvarje hjärtedörr ju står på glänt
 för en ung och lofvande student.
 Sådan dag som denna gifvits ingen,
 sådan högtid ej han minnas kan;
 o, det finnes under stjärneringen
 ej »en gosse» nöjd och glad som han!
 Men den bästa, skönaste minuten
 af hans dag var den, då han blef sluten
 fast uti en vördad faders famn —
 sakta nämnde han då *modersnamn*.
 Ack det enda i hans lycka felar
 är, att hon, den dyra, ej är när,
 att hon faderns glädje icke delar,
 ser hur ståtlig hennes gosse är.
 »Eller tror du, pappa, hon kan skåda
 från sin himmel neder till oss båda?»
 frågar han och genom tårar ler.
 »Ja, min son! För dig i dag hon ber.»

Sol mot västerhafvet sakta skrider
äfven denna minnesvärda dag;
hvilans läger har han sökt omsider,
trött af sorlet i kamraters lag.
Skilda toner ljuda i hans öra,
än han tror sig »vespersången» höra,
än det klingar som från fjärran trakt:
»Stände stark du ljusets riddarvakt.»
Dagens många intryck nu sig kläda
uti drömmen för hans syn i bild,
och den sista, som han fram ser träda,
är hans moders, ljusomsträlad, mild.
Ängelns drag den hulda tyckes bära,
silfverhvita vingar har hon ock,
fram till honom går hon, mycket nära,
kysser ömt hans tunga ögonlock.
Och hon hviskar i hans öra sakta
ord, som han ej mäktar fullt förstå,
huru väl på dem han än vill akta,
lik en vindens susning de förgå.
»Du är här, du kära, som jag saknar,
o min moder», ropar han — och vaknar;

ensam är han, tystnad öfverallt;
flyktad är den himmelska gestalt.

Morgonstrålen ses i öster glimma,
dagen nalkas med sitt värf, sin id,
med sin kamp, sin långa arbetstimma —
unge stridsman, sof en stund i frid!
Vakna glad; den son en mor välsignat
under lifvets bördor än ej dignat.

III.

Mannen.

Hösten än ej härskare är vorden,
om ock några löf från lummig lind
fallit, lindrigt bleknade, till jorden,
rörda af en lätt septembervind.

Ännu eftersommarn förer spira,
ännu kan du en guirland dig vira,
kanske ej så bjärt, så vit och röd,
som de kransar vårens fägring bjöd;
ljuffig doft dock blyg reseda sänder,
bryt den gömda mildt, med väna händer;
längre fröjd än ros och anemon
vill hon skänka dig, du mödans son!

»Hjärta, o hvi suckar du och klagar?
gläds åt mognadens och fruktens tid,
fröjda dig åt sommarns sista dagar,
svalka njut i aftonskuggans frid!
Blef ej skörden riklig, som du tänkte,
gläds dock åt den vinning dig hon skänkte,
tacksam var att trägen mödas sådd
ej förvissnat redan i sin brodd.»

Det är *mannen*, som betänksamt väger
lifvets vinst, så väl som dess förlust,

det är mannen, som de orden säger,
då han ströftåg gör till minnets kust.
icke fann han, hvad hans hjärta hoppats,
sköflad ser han mången fröjd, som knoppats;
icke blef åt honom *det* beskärddt,
som han tyckte mest sin sträfvan värdt.
Men, fast ej han dragit största lotten
bland de vinster lyckan huldt beskär,
glömd ej dock han blef, och urnans botten
tömd till fullo ännu icke är.

»Hvad var också jag,» han stilla tänker,
»att åt mig de bästa lifvets skänker
skulle gifvas, att jag skulle se
idel solsken på min bana le?
Mången broder, mindre stark och hårdig,
sviktade och föll för ödets slag;
torde hända *han* var lika värdig
eller värdigare lyckans gunst är jag.»

För sin själ han ställer fram den spegel,
hjärtats domare oss gifvit har;

lägger tankar, gärningar i degel,
ser hvad guld vid smältningen blir kvar.
Ej för sina misstag fegt han blundar,
väl han vet att räkenskap det stundar,
vet, att hvad han gjort och velat — allt
blotta skall en gång dess inre halt. —
Hvem är den ej från sin kosa vikit,
lockad af sirenen, ljuf, men fal?
Hvem är den som ännu aldrig svikit
sina drömmars sköna ideal?
Hvem är mannen, som i alla öden
stått en trofast kämpe intill döden?
Hvem är den, som aldrig känt sig svag? —
Ödmjukt säger han: »Ej är det jag.»

O, han minns hur första ungdomsåren
kraften i hans inre svälde, sjöd
— som uti naturens bröst om våren —
hur till tvekamp då han lifvet bjöd.
Högt och stolt *den unge* hjässan lyfte,
stort han tänkte, ädelt var hans syfte;

mot allt lumpet han i världen såg
draga ville han i härnadståg.
Strida skulle han mot själfvisk äflan,
visa för en verklig mänskoätt,
att det högsta mål för manlig täflan
är en kamp mot tryckta bröders rätt.

Men — en ensam man förmår så ringa,
när det gäller lifvets vägar bringa
in i nya, obeträdda spår,
världen helst den nötta banan går. —
Själens eld ej slocknade med åren,
hågen skiftade ej heller om,
men med silfret i de mörka håren
lugn besinning till hans hjärta kom. —
Och »den stora kamp» blef aldrig kämpad;
dock, fast själens eld är vorden dämpad,
än han talar månget ädelt ord
för de små, de glömda på vår jord.

Sist han låter tankens vinge ila
 långt tillbaka till hans barndoms tid.
 O, hvad det är godt och ljuft att hvila
 här, där hvarje minne hviskar »*frid*»!
 Väl han minnes hur vid modershanden
 kring han ströfvade bland blomsterlanden,
 hur med moderns hjälp han läste glad
 i naturens bok de första blad.
 Rena fröjd, som fram ur dunklet glimmar,
 stjärnan lik på fästets mörka grund,
 ljusa, oförgätligt sköna timmar,
 lifvets blida arla morgonstund! —

Moder, hvarför ville du ej stanna
 längre kvar att svalka ljuft min panna,
 lugna oron i mitt tyngda bröst
 med din oförgätligt ömma röst?
 Tack, o dyra, dock för hvad du gjorde,
 för hvart sanningsfrö hos mig du lagt!
 Det är du, som lärt mig *hvad jag borde*,
 du, som städse hållit om mig vakt.

Ej jag skådar dig, men hjärtat anar,
att du hvarje stund är sonen när
ja, jag hör din stämma, som mig manar:
»Verka, verka medan dagen är!»

IV.

Den gamle.

Stilla afton, du, som kvalet söfver,
sänk dig svalkande till dalen ned!
Serla dagg den vissna ros behöfver,
hon har stått i solen dagen öfver
på den ljungevuxna, brända hed.
Ljufva afton, öppna sakta porten
till de ljusa drömmars sagoland!
Drag den förlåt bort, som döljer orten,
där de sälla vandra hand i hand.

Kom med friden ock, o aftontimma,
till *den gamle* vid hans tysta härd!
Sänd, o bleka måne, ned en strimma,
i hvars sken en svunnen fröjd må glimma,
gifva ljus åt minnets dunkla värld!
Ty den gamle helst med *minnet* talar,
det har blifvit honom till en vän;
svalt det är uti dess tempelsalar,
skönt där vandra om och om igen.
Och då lefnadsdagen tyckes stupa
mot den sista, skumma afton ner,
ses den gamle stilla sig fördjupa
i det svunna, kära mer och mer.
Stundom man ett flyktigt löje ser
kring den fina munnens linier leka,
glada känslor då hans hjärta smeka.
Stundom ögat matt och fuktigt är
och en suck ur själen sakta bäfvar;
minnets dufva, som kring honom sväfvar
hågkomst då af forna sorger bär. —
Men den gamle *minns* ej blott, han *tänker*,
hvita hjässan ofta ned han sänker

i begrundning under dagens lopp.
Tanken är ej grubblande och dyster,
icke heller lekande och yster,
den är lugn och full af tro och hopp;
den är klar, som källans blåa vatten,
blid, som stjärnans ljus i stilla natten,
from och älsklig, som en barnasjäl,
allvarsfull och pröfvande likväl.
»O, hvad var min lefnads dolda mening?
Om jag gåtan tyda rätt förstått,
hvad mig mötte, sorg, som fröjd, var godt,
blott det tjänte till mitt hjärtas rening.»
Och hans tanke löser sig i längtan,
längtan »hem» från lifvets kamp och strid,
uti andens tysta, djupa trängtan
till en evig, en *fullkomlig* frid.
På den andra, solbelysta stranden,
som hans *aning* blott har skådat än,
väntar honom mången trofast vän;
o hur godt att i de sälla landen
få de kära, saknade igen!
»Dyra moder, som i tidig timma

bärgad blef vid evighetens hamn,
hviskar du ej stundom *barnets* namn?
När de klara stjärneljusen brinna
tycker jag du räcker mig din famn.
Älskade, jag längtar till ditt möte,
längtar efter hvilan i ditt sköte.»

Bed, du gamle, bed i tro ditt sista
aldrig glömda kära »*Fader vår!*»
snart de matta ögon skola brista,
snart vid hufvudgården af din kista
älskad moder, lik en genius, står.
Gläds, du snart får sväfva i det fria
i en högre, i en himmelsk värld.
Alla tecken bära bud och sia,
att du gamle, pröfvade Elia
nu är redo till din himmelsfärd.

SKÄRGÅRDSFLICKAN.

Det skymmer allt mer vid himlens bryn,
så dyster och hotfull i hast ses skyn.

Nu blixtrar det bort vid österns rand,
de vredgade vågor slå emot strand.

En liten julle på vid ocean
sig höjer och sänker i vågors ban.

Hur skall det väl gå? Din väg är lång,
o farkost, du ilar mot undergång.

En bäfvande mö på stranden står,
i ögat där blänker en stelnad tår.

Nyss hade hon pyntat fridfullt tjäll,
han skulle komma, den dyre, i kväll.

Om söndag de tänkte glade gå
till kyrkan att där välsignelsen få;

men se, han kämpar bland vågors skum,
skall hafvet väl varda hans hvilorum?

Hon ser icke mer den rätta slup — —
nu har han förgåtts i kolsvart djup.

Hon vill sig kasta i skummig sjö,
hon vill med vännen bland vågorna dö.

Då fattas hon just vid hafvets rand
helt plötsligt af liten en barnahand.

»Kom hem, kom hem, du väntas af mor,
hon väntat dig länge med ångest stor.»

Den hälsningen var som sänd af Gud,
och flickan lydde det manande bud.

Hon lefde för moder, hon lefver än,
men upphör aldrig att sörja sin vän.

Till hafvet i storm hon alltid går,
som ville hon söka sin älsklings spår;

men när det ljusnat vid himlens bryn
och löftets båge sig byggt i skyn:

då skådar hon upp och säger: »Där,
där uppe blaud solar bor vännen kär».

AFTON.

Nu vågen stilla somnat,
hon syns blott som en krusning,
och vinden stilla somnat
bort i en drömlig susning.
Ljuft läskas böjda knoppar
af aftondaggens droppar.

Ur furuskogens gömma
en locksång höres dala.
Hvem har den tonen, ömma
och veka på sin skala? —
Ack, vakteln ju allena
har dessa toner, rena.

Uppöfver mig sig hvälfver
den mörka himlabågen,
ett stjärnljus tändes, skälfver
och speglas uti vågen;
en and på snabba vingar
lätt öfver vattnet svingar.

Den blida månen skrider
fram ofvan dunkla bergen,
den glans han vida sprider
bär klara silfverfärgen;
se, tusende reflexer
af ljus, som hastigt växer!

Jag lösgör sakta slupen,
vid skäret lagd för ankar;
jag seglar öfver djupen
med vemodsfulla tankar.
Ack, måneljusets strömmar
bär underbara drömmar.

ÄNGELN OCH BARNET.

Hvad! Går du där på branten, lille pilt,
ser du ej klyftan strax bredvid, den djupa?
Nu tar jag handen och dig leder mildt,
att ned från höjden icke du må stupa.

Du myser med din rosenmun så gladt,
som om ej fanns den allra minsta fara;
det synes såsom visste du, min skatt,
att jag är sänd af Gud dig att bevara.

Såg du den silfversky, som bar mig nyss
från eterns ljusa haf till jorden neder?
Förnimmer du, o barn, din ängels kyss
och märker att kring dig jag vingen breder?

Kanhända; syskon äro ju vi två,
en skymt du torde sett utaf din broder;
kanhända vet du han dig vaktar så,
som vore han din egen hulda moder.

Min späde älskling: du skall växa till
och mer och mer den egna kraften öfva,
men dina steg likväl jag följa vill
och stapplar du, mitt bistånd ej skall töfva.

När du omsider blifver stark och stor
jag mera sällan sväfvar vid din sida;
men i vår Faders himmel, där jag bor,
med längtan vill din ankomst jag förbida;

Ty där har *du* ditt rätta hem jämväl,
där, efter prøfvotiden, får du hamna.
Bevara, barn, din oskuldshvita själ,
att du en gång din ängel glad må famna!

EN VÄN.

Har du en vän, en enda, hvilken delar
ditt hjärtas glädje, liksom dess bekymmer,
en vän, som stannar, då all världen rymmer,
ja, stannar, älskar, äfven då du felar;

En vän, som du kan visa dina tårar
och säga fritt, hvad själen djupast ängslar,
kan visa bojan, som din ande fängslar,
och törnetaggen, hvilken hjärtat sårar;

Då äger du en tröst i mörka stunder,
ett mod, som under pröfningen ej sviktar,
en tro, som midt i smärtan gör dig härdig;

Då skall i lidandet du ej gå under,
fast ödet sina pilar mot dig siktar;
du segra skall och *blifva vännen värdig.*

KVINNOBILD.

(Syftar på en aktad skriftställarinna.)

Hon är ej ung, bedårande och fager,
det blida ögats strålgans är förbrunnen,
den skära ros på finhyllt kind är svunnen,
naturen ger, men ack — den återtager.

Ros vissnat, men en oförgänglig lager
af henne under ädel sträfvän vunnen,
med hvarje år allt rikare befunnen,
skönt knyter sig till krans om pannans dager.

Att åldras så, det är att, liksom svanen,
i snöhvit skrud fram emot stranden glida
utöfver lugna, drömlikt tysta vågor;

Att skåda öfver vida oceanen
med blickar, hvilka evigheten bida,
att hafva funnit svar på lifvets frågor ...

J DAG.

Medan uti ungdomsåren
lifvet visar dig en hägring,
och den löftesrika våren
knoppas kring dig uti fägring:
Glädjen njut i fulla drag.
dröm din sällhetsdröm *i dag!*

Medan vänskapen, den höga,
hvilkens låga tid ej släcker,

ser på dig med trofast öga
och sin famn emot dig räcker,
hennes gåfva emottag.
Älska ömt din vän *i dag!*

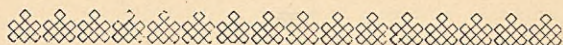
Är hon törnbestrodd, din bana,
synes gagnlös all din sträfvan,
lyd dock rösterna, som mana
dig att framgå utan bäfvan.
Våga än en gång, ett slag!
Segern kan bli din *i dag.*

Kanske att bland dina bröder
någon sårad du bemärker;
tillse att han ej förblöder,
kärlek trötta modet stärker.
Lyd barmhärtighetens lag:
Res den dignande *i dag!*

Om dig oförrätter kränka,
om du tadlas utan skoning,
sök att på din ovän tänka
utan agg — ja, bjud försoning.
Säg: »Jag brutit, äfven jag».
Älska och förlåt *i dag!*

Snart din lefnadsväg skall stupa,
om ock oförmärkt och sakta,
ned mot årens dal, den djupa —
därför uppå tiden akta!
Förr än handen blifver svag,
gör ditt verk, gör det *i dag!*

SPARFVEN.

Är du ett föremål för Skaparns vård,
du ringa sparf, så må på dig jag akta,
ej gå förbi dig känslolös och hård,
men stanna att dig ömhetsfullt betrakta.
Du har, o stackars späde, blifvit lärd
att kämpa emot kölden och mot nöden,
då jag får sitta vid en tryggad härd
och njuta värmen ifrån spiselglöden.

Det dröjer innan vinterns tid är slut,
och dig för hungersnöden jag vill skydda;

kom hit ibland! Jag några korn strör ut
på snötäckt mark, vid stigen till min hydda.
Du har väl någon ock att lefva för,
en mor, en syster, huru de må heta;
kanske de sörja, om från dem du dör,
ja, kära, lilla fågel — *Ivem kan veta?*

Om för min omsorg du mig löna vill,
så fröjda mig i vår med vänligt kvitter
och anförtro mig, hur det kommer till,
att du förnöjsamhetens konst besitter.
Ja, lilla sparf, kom hit att lära mig
en morgondag se an med sorgfritt sinne,
viss att den Gud, som vakar öfver dig,
har också mig, sitt barn, i troget minne.

LIFVET OCH PÖDEN.

Hvad är lifvet? — Oro, möda,
tusen stickande bekymmer;
färd förutan rast och hvila
öfver haf med nyckfull bölja;
längtan, hvilken aldrig fylles,
hopp, som oupphörligt gäckas,
mål, som hägrar, men ej hinnes.
Hvart din tanke spänner flykten
samma dystra färg på tingen;
hvar din farkost än må landa
samma evigt enahanda.

Hvad är döden? — Plågans suckar,
 smärtsamt afsked från de kära;
 skygga, matta blickar sända
 hän mot »ovisshetens rike».
 Hvad är döden? Kolsvart kista
 prydd med några blomsterkransar,
 offrade af gamla vänner;
 trenne skoffar mull — och sedan?
 Sedan glömska. — Torde hända
 någon stilla sommarafton
 enslig vandrare ses stanna
 vid din graf på kyrkogården,
 läsande ditt namn på vården.

* * *

Hvad är lifvet? — Pejla djupen
 såsom dykarn hafvets botten,
 då han söker äkta pärlor,
 och ej utan fångst du blifver
 Lifvet eger sköna stunder,
 har oaser midt i öknen,
 hvilka bjuda resenären

vederkvickelse och hvila. —
Lifvet är en stilla fostran
under pliktens trägna öfning,
är en sådd med fröjd, med tårar,
väntande på sol och vårar.

Hvad är döden? — Ack, *befriarn*,
hvilken löser andens bojor;
ängeln, på hvars starka vinge
hän du bäres till de näjder,
du i lifvets morgonstunder
bakom skir och rosig slöja
skymta såg för fromma blicken.
Det ju *döden* är, som viger
in den nya, fulla dagen;
döden endast gifver svaret
på ditt hjärtas tysta frågor.
Svalkande din heta tinning,
hviskar han: »*Jag är din vinning*».

"STICK DITT SVÄRD I SKIDAN."

Hör, hvilket vapengny i våra näjder!
Hvem är den fiende man vill betvinga?
En hvar, som rustad är med slipad klinga,
sin andel tager i de skarpa fäjder.

Hvem är han, denne Goliath, som ställer
sig hvarje dag inför den kristna hären
och säger, hånande: »I många ären,
dock vill jag se den man, som ned mig faller.»

Han heter *otro* och ses fridlös irra
omkring att mänskohjärtans ro förstöra;
han för en hvar, som lånar honom öra,
förmågan har att dåra och förvirra.

Han farlig är, men ej för hårda domar,
för hotelser och slag och tunga galler
den sege harneskklädde kämpen faller,
han trotsar lagar, bryter fängselbommar.

Hvar är den David, hvilkens arm kan krossa
den starkes hufvud, hvar är han, som vinner,
fast utan svärd och sköld man honom finner;
hvar är den man, som Sion kan förlossa?

Han står ibland oss, hög och lugn tillika,
med sanningsglorian kring rena pannan,
med kärlek i sitt bröst, som ingen annan,
med kärlek ock för dem, som honom svika.

Han med ett ord den stolte får att digna,
han med en blick den hårde kan beveka;
han vet sin stund, och dem, som nu förneka
och banna, kan han lära att välsigna.

Han, segerfursten, under lugn förbidan
ser ned på striden, ser på sina vänner;
sin Petrus' varma trohetsnit han känner,
men talar stilla: »*Stick ditt svärd i skidan!*»

JOHN ERICSSON.

Från fjärran väster i sorgetåg
ett fartyg plöjer Atlantens väg —
hur sällsamt högtidlig är färden!
Det styrer sin kosa hit upp mot nord,
det förer en dyrbar »laddning» ombord
till oss från den nya världen.

Männ' guld? — Nej! fattigt är visst vårt land,
dock äga vi kraft i arm och hand

och hafva oss lärt att försaka.

Det är något annat och vida mer:

Åt Sverige, *åt modern* den laddning ger
den älskade son tillbaka.

Väl är det blott stoftet; ty anden, stor
i gärning och verk, nu frigjord bor
i vidare verksamhetssalar;
men »stoftet», fast liföst och kallt det är,
från hänsöfne kämpen hit öfver bär
en hälsning, som mäktigt talar.

En hälsning från mannen, som utan färd,
fastän han beundrad var af en värld,
ej skiftade håg eller seder;
som, aldrig dårad af fåfångans smek,
fast, härdad och stark, som den svenska ek,
blott sökte i *arbetet* heder.

Ack, »gnistan» af gudomen skänkes blott
åt få; det blef endast korades lott
att lagrar, som lön, få skära;
men en och hvar kan dock draga sitt strå
till stacken, och kvinna som man kan få
sin del utaf *arbetets ära*.

* * *

Från fjärran väster i sorgetåg
ett fartyg närmas till Östersjöns våg,
en skatt det förer till nordn.
Vi återbördat ett gifvet lån:
Välkommen, välkommen, *John Ericsson*,
till Sverige, till fosterjorden!

DET GAMLA ÅRET.

Lik sol, som sänker sig mot västerhaf
så sakta neder,
du till en vandring hän emot din graf
dig tyst bereder.

Du kom till oss så gosselik och varm,
så vän och fager,
men som en gubbe, lefnadstrött och arm,
farväl du tager.

Då fram du trädde, färdig stod en värld
att gladt dig hylla;
du skulle, så hon tänkte, på din färd
hvar önskan fylla.

Men ack — bedraget blef ju mångens hopp
om solskensdagar,
och nu, vid slutet af ditt lefnadslopp,
på dig man klagar.

Dock, gamla år, kanske ej fullt med fog,
man hårdt dig dömer;
att mer du gaf än hvad från oss du tog,
man visst förglömmar.

Här reste du från plågans läger opp
den länge tärde,
fullbordande i fröjd det svaga hopp,
hans kära närde.

Där tvänne hjärtan knöt med trohetsband
dù vid hvarandra
och lät de unga genom edens land
få sälla vandra.

Du sände ut att lindra sorg och nöd
den kärleksrika,
som delade med armodet sitt bröd,
gaf tröst tillika.

Åt ospard möda och åt redlig id
du lönen skänkte
och kring den trötte, aftonlugnets frid
du huldrik sänkte.

Om än den väg, du förde oss, ej bar
mot lyckans höjder,
så kom du likväl till oss, en och hvar,
med många fröjder.

Därföre ock vår själ, när bort du går,
ej otack rymme!
Vid ditt farväl en stilla vemodstår
vårt öga skymme!

Innehåll.

Veronica:

I. Veronica	7
II. Drömmen	10
III. Profeten	12
IV. Tvekan	17
V. Modern	19
VI. Visshet	22
VII. På vägen	25

Saul och David:

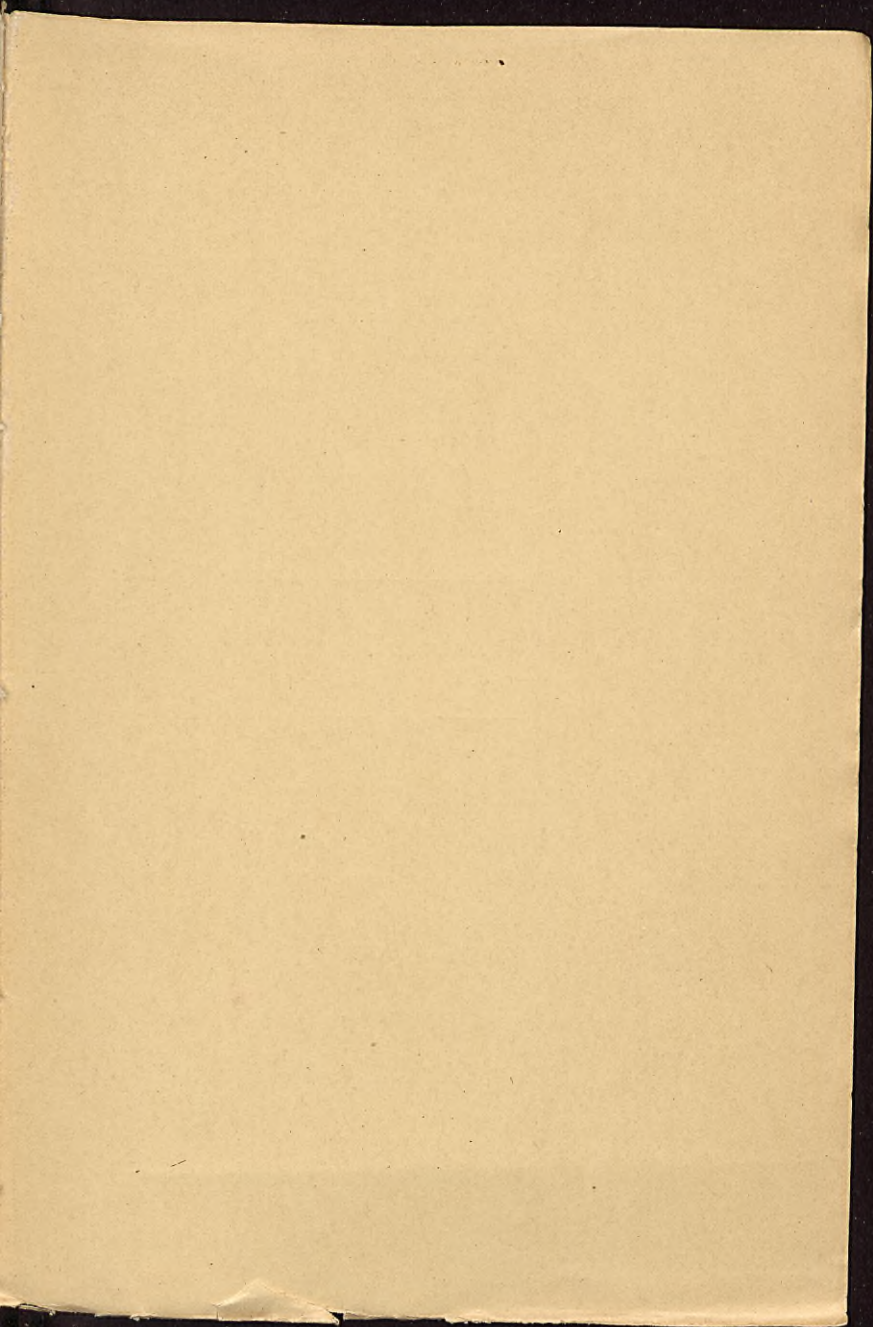
I. Saul	30
II. David	31
III. David	33
IV. Saul	35
V. Saul	36
VI. David	40

En moders bild:

I. Barnet	43
II. Ynglingen	47
III. Mannen	51
IV. Den gamle	57
<i>Skärgårdsfickan</i>	61
<i>Afton</i>	64
<i>Ängeln och Barnet</i>	66
<i>En vän</i>	69
<i>Kvinnobild</i>	71
<i>I dag</i>	73
<i>Sparfeen</i>	76
<i>Lifvet och Döden</i>	78
»Stick ditt svärd i skidan»	81
<i>John Ericsson</i>	84
<i>Det gamla året</i>	87

MS

Pris 1: 25.